

Arrest

nr. 323 359 van 14 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende op 26 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 april 2024, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 9 oktober 2024 de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U, O. M. R. (...), heeft de Eritrese nationaliteit en bent geboren in Soedan, Kassala. U behoort tot de etnische groep Saho. U heeft uw hele leven in Kassala gewoond in een vluchtelingenkamp. U woonde hier samen met uw ouders, broers en zussen.

U verklaart gediscrimineerd te worden in Soedan omwille van uw Eritrese nationaliteit enerzijds. Anderzijds kende u een moeilijke kindertijd, kon niet van onderwijs genieten en had geen goede medische bijstand in Soedan.

Om bovenstaande redenen verliet u Soedan in 2014 en reisde via verschillende landen tot u in juni 2016 aankwam in Duitsland. U diende een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in, maar dit werd afgewezen. U ging tevens in beroep, maar besloot de zaak niet af te wachten en naar België te reizen. Op 15 februari 2022 kwam u aan in België en diende een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de identiteitskaart van uw vader, moeder en zus neer.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaande elementen.

1. De asielprocedure voor het eerst doorlopen in Duitsland met een afwijzing tot gevolg.

1.1. De Duitse asielinstanties hebben beslist dat er geen uitsluitend bewijs is over uw vermeende Eritrese afkomst enerzijds. Anderzijds wordt Soedan beschouwd als uw gewone verblijfplaats. Volgens de Duitse beoordeling bezit u niet de Eritrese nationaliteit (verslag Duitsland toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map).

1.2. Het is onlogisch dat u na ontvangst van de afwijzing hiertegen in beroep gaat, maar de beroepsprocedure niet afwacht (CGVS, p.19).

1.3. U maakte gebruik van zeven verschillende aliases voor uw aanvragen in Duitsland in verband met uw asielprocedure.

2. De tegenstrijdigheden in uw verklaringen gedurende uw asielprocedures in Duitsland en België doen ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

2.1. Gedurende uw interview in Duitsland verklaart u in de periode van 2003 tot 2014 in Goluj, Eritrea gewoond te hebben. Dan weer op het CGVS stelt u van de geboorte tot en met 2014 in Kassala, Soedan te hebben geleefd (CGVS, p.5,19).

2.2. Het is onaannemelijk dat u in Duitsland asiel heeft aangevraagd onder zeven verschillende aliases (verslag Dublin-procedure toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map). Op het CGVS verklaart u echter nooit

andere namen gebruikt te hebben (CGVS, p.4). U geconfronteerd met deze bevindingen, is dit volgens u te wijten aan de invloed van uw vrienden (CGVS, p.20). Dit excuus is geen afdoende uitleg voor de inconsistenties.

2.3. Het is onaannemelijk dat u in Duitsland drie keer een aanvraag hebt ingediend onder de Soedanese nationaliteit en vier keer onder de Eritrese nationaliteit (verslag Dublin-procedure toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map). In België verklaart u de Eritrese nationaliteit te hebben, maar geboren te zijn in Soedan (CGVS, p.4-5). Gepeild naar bovenstaande tegenstrijdigheden, wijt u dit louter aan de tolken (CGVS, p.20). De tegenstrijdigheden zijn dermate groot dat ze hierdoor absoluut niet kunnen worden verklaard.

2.4. Het is niet plausibel dat al uw broers in Eritrea geboren zijn volgens uw eerste verklaringen in Duitsland, maar u in België beweert dat uw broers en zussen in Soedan zijn geboren (CGVS, p.16,19). Eveneens laat u geen enkel bewijs na over de identiteit, nationaliteit en familieband van uw broers of zussen.

2.5. U gewezen op het feit dat u de verplichting heeft om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie, stelt u in Duitsland eerlijk te zijn over uw geboorteplaats in Soedan. Voorts gevraagd of dat ook geldt voor de andere zaken, antwoordt u 'het niet te weten' en 'dat je soms gewoon moet proberen' (CGVS, p.19). Deze vreemde verklaring ondermijnt uw asielrelaas.

2.6. Het CGVS heeft bijgevolg geen zicht op uw identiteit, noch op uw herkomst omwille van deze tegenstrijdigheden. U slaagt er evenmin in om de hiaten en tegenstrijdigheden uit te klaren wanneer u hiermee expliciet wordt geconfronteerd (CGVS, p.9-11,16).

3. Uw verklaringen dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt zijn ongeloofwaardig.

3.1. U laat geen enkel bewijs na over uw identiteit of nationaliteit. Evenmin beschikt u over documenten van uw verblijf in Soedan (CGVS, p.4, 9-10).

3.2. U toont op geen enkele manier uw banden met Eritrea aan (CGVS, p.12-18,23).

3.3. De kopie van de identiteitskaarten van uw vader, moeder en zus zetten enkel kracht bij indien deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is. U toont op geen enkele manier uw familieband met deze personen aan. Daarnaast is het vreemd dat u slechts deze kopieën voorlegt, terwijl u zeven broers en zussen heeft die allemaal geboren zijn in Soedan (CGVS, p.9,15,16). De vaststelling blijft dat u geen documenten van uzelf kan voorleggen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Deze kunnen noch in tijd of ruimte gesitueerd worden.

3.4. U heeft slechts kennis over de algemene zaken over Eritrea (CGVS, p.15-17), maar geen verdere kennis over de link met uw familie en Eritrea. Zeker gezien uw verklaringen dat de verwanten van uw ouders in Eritrea wonen en u ooit op bezoek bent gegaan in Eritrea. Tot op heden heeft u contact met uw vader, maar weet u desondanks niets over zijn vroegere leven in Eritrea (CGVS, p.11,13). De verklaringen die u geeft over de werkzaamheden van uw vader zijn ongeloofwaardig, aangezien u stelt dat uw vader sinds uw geboorte in 1989 nooit meer is teruggekeerd naar Eritrea, maar Eritrea op dat moment nog niet onafhankelijk was. Bijgevolg kan uw vader geen militair in Eritrea geweest zijn (CGVS, p.13-14).

4. Uw verklaringen gediscrimineerd te worden in Soedan zijn ongeloofwaardig.

4.1. Gezien uw beweerde Eritrese nationaliteit niet geloofwaardig wordt geacht, is het niet geloofwaardig dat u gediscrimineerd wordt in Soedan op basis van die nationaliteit. Het feit dat uw ouders, broers en zussen zich daar tot op heden bevinden, is eveneens een duidelijke indicatie dat er geen sprake is van discriminatie omwille van de nationaliteit en etniciteit dat een verblijf in Soedan onmogelijk maakt (CGVS, p.20, 25-26).

4.2. U nam deel aan het maatschappelijke leven in Soedan. U liep er school en had op latere leeftijd ook een job in Soedan bij een restaurant en koeienboerderij (CGVS, p.12,17).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit. Bijgevolg wordt een vrees voor vervolging omwille van bovenstaande feiten niet aangenomen en leidt dit tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, §5, 48/7, 48/8, 48/9, en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de verklaringen bij de Duitse asielinstanties. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn nationaliteit, etnische origine, zijn familie en zijn leefomstandigheden in Soedan, niet overeenstemt met de verklaringen die hij bij de Duitse asielinstanties heeft afgelegd, wenst verzoeker ten eerste te benadrukken dat deze verklaringen aan het administratief dossier zijn toegevoegd maar dat er geen vertaling is gemaakt in de taal van de procedure en dat het daarom voor verzoeker onmogelijk is om de inhoud van zijn verklaringen te begrijpen. Hij meent dat de in Duitsland afgelegde verklaringen als ontbrekend in het administratief dossier moeten worden beschouwd, aangezien ze niet zijn vertaald en verwijst naar artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij stelt dat dit een cruciaal element in het dossier is aangezien de beslissing is gebaseerd op de tegenstrijdigheden met deze verklaringen die in Frankrijk zijn afgelegd. Ten tweede bevestigt verzoeker zijn Eritrese nationaliteit, ondanks wat er in Duitsland is gezegd en stelt dat zijn in België afgelegde verklaringen met de werkelijkheid overeenkomen. Hij bevestigt dat hij in Duitsland heeft verklaard dat hij Soedanees was of andere informatie heeft verstrekt maar stelt dat dit enkel op advies was van mensen die hij in een centrum had ontmoet en die hij vertrouwde zonder goed op te letten. Verzoeker meent dat dit standpunt van het CGVS een schending vormt van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 15, lid 3, a) van richtlijn 2013/32/EU. Hij citeert vervolgens de conclusies van advocaat-generaal Szpunar in de zaak C-756/21 (punten 108 tot en met 113). Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal een zeer hoge mate van nauwkeurigheid toont bij de analyse van de verklaringen van verzoeker, aangezien zij haar hele beslissing baseert op de verklaringen van de verzoeker die in Duitsland zijn afgelegd, des te meer om dat het om een Eritreeër gaat die in Soedan heeft gewoond. Verzoeker werpt op dat deze situatie niet verrassend is aangezien veel Eritreeërs zich in Kassala in een vluchtelingenkamp bevinden aangezien dit een stad is op 15 kilometer van de Eritrese grens die veel Eritrese migranten herbergt. Anderzijds had het CGVS het dossier moeten behandelen met inachtneming van alle elementen en dit is volgens verzoeker niet gebeurd aangezien verzoeker ongeveer twee uur is verhoord en hem zeer weinig vragen zijn gesteld over Eritrea, zijn etniciteit enz. Verzoeker citeert UNHCR, "Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems" van mei 2013. Hij meent dat het CGVS door minder waarde te hechten aan zijn verklaringen omdat hij verschillende verklaringen had in Duitsland en strenger te zijn ten aanzien van zijn verklaringen in België de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet schendt en stelt dat de commissaris-generaal alleen deze verschillen vermeldt, zonder enige waarde toe te kennen aan wat in België is gezegd en aan de overgelegde documenten. Verzoeker wijst erop dat hij ook documenten heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij de Eritrese nationaliteit heeft, namelijk de identiteitskaarten van zijn moeder, vader en zus.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker, wat betreft de motivering dat hij geen identiteitsdocumenten voorlegt en enkel algemene kennis heeft over Eritrea, dat hij een bijzonder profiel heeft aangezien hij nooit in Eritrea heeft gewoond maar altijd in Kassala in een vluchtelingenkamp en dat het dus vanzelfsprekend is dat hij geen diepgaande kennis heeft van Eritrea zoals iemand die er daadwerkelijk heeft gewoond. Hij betoogt dat hij desondanks nog steeds informatie heeft kunnen geven over Eritreeërs in Soedan en argumenteert het volgende: *"1. Nationaliteit en Etniciteit: Hij geeft aan dat hij de Eritrese nationaliteit heeft en behoort tot de Saho-etniciteit, een etnische groep die goed vertegenwoordigd is in Eritrea. Hij noemt tradities zoals dansen en het bereiden van een traditioneel gerecht, aseda. 2. Gesproken talen: Hij beheerst het Tigrinya en het Saho, beide veel voorkomende talen in Eritrea. Hij heeft Tigrinya geleerd door contact met burens in zijn vluchtelingenkamp in Soedan. 3. Familie in Eritrea: Hij geeft aan dat zijn ouders familiebanden hebben in Eritrea, ook al wonen ze momenteel in Soedan. Hij vertelt ook dat een familielid in Eritrea hem mishandelde en brandwonden toebrengde toen hij jong was, vanwege familieruzies in verband met de weigering van zijn vader om naar Eritrea terug te keren. 4. Bezoeken aan Eritrea: Hoewel hij niet in Eritrea heeft gewoond, geeft hij aan dat hij tijdens zijn jeugd naar Eritrea is gereisd, met name naar de steden Tesseney, Asmara en andere plaatsen in de regio Gash Barka, waar hij familie bezocht. 5. Identificatie als Eritreeër in Soedan: In Soedan heeft hij last gehad van discriminatie vanwege zijn Eritrese afkomst. Hij klaagt erover dat hij als een buitenlander wordt behandeld en noemt gevallen van sociale discriminatie."* Verzoeker stelt ten tweede dat het CGVS een algemene kennis erkent bij verzoeker, wat overeenkomt met iemand die nooit in het land heeft gewoond en wijst erop dat het verhoor van het CGVS zeer kort was en dat hem uiteindelijk weinig vragen zijn gesteld om zijn kennis van Eritrea of de gewoonten daar toe te lichten.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat het CGVS stelt dat verzoeker niet de Eritrese nationaliteit bezit en dat hij ook in Soedan heeft verbleven zodat Soedan beschouwd lijkt te worden als zijn gewone verblijfplaats. Hij meent dat dit element ook in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek aangezien het CGVS stelt dat hij naar Soedan moet teruggekeerd zijn. Aangezien het

CGVS stelt dat verzoeker in Soedan heeft verbleven (gewone verblijfplaats), moet het CGVS een vrees in geval van terugkeer naar Soedan onderzoeken. Verzoeker betoogt dat de huidige veiligheidssituatie in Soedan zeer volatiel is. Hij stelt dat de Rapid Support Forces en de reguliere Soedanese strijdkrachten elkaar bekampen sinds 15 april 2023, dat herhaaldelijke pogingen om tot een wapenstilstand te komen vruchteloos zijn gebleken en dat het blinde geweld burgerslachtoffers blijft maken en mensen op de vlucht drijft. Verzoeker merkt op dat dit tot gevolg heeft dat veel beslissingen werden ingetrokken in afwachting van actuele informatie over de situatie in Soedan. Verzoeker betoogt dat het UNHCR in een rapport van mei 2023 erop wijst dat de huidige situatie zeer zorgwekkend is en burgers slachtoffer zijn van het geweld, dat er een humanitaire crisis heerst en dat het UNHCR oproept om alle beslissingen voor personen van Soedanese nationaliteit op te schorten in afwachting van een duidelijker beeld van de veiligheidssituatie. Hij wijst er ook op dat wordt vermeld dat de Eritrese staatsburgers, als ze Soedan om veiligheidsredenen verlaten, moeten worden uitgenodigd om verzoeken om internationale bescherming in te dienen en citeert uit dit rapport (2 <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2023/en/124252>). Verzoeker stelt verder dat de actuele informatie over Soedan vanwege de politieke situatie in het land inherent gebrekkig is maar dat de COI Focus op basis van beschikbare bronnen melding maakt van het risico op etnische profilering, met arrestaties, vervolging, vasthouding en mishandeling tot gevolg en verwijst daarbij naar https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_sudan_country_focus_20240426.pdf. Dit vormt volgens verzoeker minstens het bewijs dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer en het komt vervolgens de commissaris-generaal toe om hierover iedere twijfel weg te nemen. Verzoeker citeert paragraaf 79 uit het arrest M.A. tegen België van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en besluit dat de bestreden beslissing er opnieuw niet in slaagt om klaarheid te bieden over een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en zodoende de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM schendt. Bijgevolg mist de bestreden beslissing een deugdelijke motivatie, wat een schending inhoudt van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hieruit blijkt eveneens een schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, die een vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt, volgens verzoeker. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

Verzoeker legt op 20 februari 2025 om 0:21:41u een aanvullende nota neer waarbij op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

1. Schoolattest (stukken 1 en 6): de verzoeker dient een schoolattest in waaruit blijkt dat hij onderwijs heeft gevolgd aan de Al Aidoun-school en dat hij daadwerkelijk de Eritrese nationaliteit bezit;
2. Kaart van het Eritrean Liberation Front van zijn broer;
3. Kaart van het Eritrean Liberation Front van zijn vader;
4. Identiteitskaart van zijn vader;
5. Identiteitskaart van zijn moeder.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn beschermingsverzoek de Eritrese nationaliteit te bezitten maar legt bij het CGVS geen documenten voor die hemzelf betreffen waaruit zijn identiteit en nationaliteit kunnen blijken. De door verzoeker neergelegde kopieën van personen waarvan verzoeker verklaart dat zij zijn vader, moeder en zus zijn, kunnen daartoe niet volstaan. Deze documenten hebben geen betrekking op verzoeker en kunnen dan ook niet verzoekers identiteit en nationaliteit staven.

Door middel van zijn aanvullende nota legt verzoeker enerzijds opnieuw de identiteitskaarten van zijn vader en moeder neer en anderzijds een kaart van het Eritrean Liberation Front van zijn broer en een kaart van het Eritrean Liberation Front van zijn vader en een schoolattest voor. De aanvullende nota bevat enkel van het schoolattest een vertaling naar het Nederlands (aanvullende nota verzoeker, stuk 6). Dit stuk vermeldt de auteur van de vertaling naar het Nederlands niet en verzoeker verklaart ter terechtzitting ook niet te weten wie dit stuk vertaalde.

Op verzoek van de voorzitter heeft de ter terechtzitting aanwezige tolk Arabisch het bij aanvullende nota neergelegde stuk 1 en de vertaling naar het Nederlands geverifieerd. De tolk bevestigt dat stuk 6 de vertaling is van stuk 1 en dat deze vertaling correct is, met dien verstande dat de woorden *“tussen 1996 en 1996”* in de zin *“Het bestuur van de Al-Aidoun School getuigt dat de leerling/R.O.M.O. – Eritrese nationaliteit – tussen 1996 en 1996 tot de leerlingen van onze school behoorde”* foutief vertaald zijn en dat de juiste vertaling *“tussen 1996 en 2002”* is. Dit strookt ook met de daaronder vermelde leerjaren op het document.

Alle neergelegde documenten betreffen kopieën. Hoewel dergelijke stukken een geringere bewijswaarde hebben dan originele documenten, kan het loutere feit dat het om een kopie gaat, niet volstaan om dergelijke documenten elke bewijswaarde te ontfangen. Anderzijds kan ook de loutere vermelding op het document van een basisschool in Kassala, dat de vermelde persoon, wiens naam R.O.M.O. slechts deels overeenstemt met de door verzoeker in België opgegeven naam, de Eritrese nationaliteit bezit, in casu niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker over de Eritrese nationaliteit beschikt. Niet alleen verschilt een deel van de familienaam vermeld op het document van de door verzoeker bij de DVZ en CGVS opgegeven naam O.M., R., het document is ook niet uitgegeven door een autoriteit die bevoegdheid heeft om de nationaliteit van een persoon te bevestigen. Verder dient ook te worden vastgesteld dat het document geen afgiftedatum vermeldt en evenmin de geboortedatum van de erin vermelde leerling. Verder blijkt dat de verklaringen van verzoeker over zijn scholing in Soedan slechts deels overeenstemmen met de informatie in het bij aanvullende nota neergelegde document. Verzoeker verklaarde weliswaar naar de school *“Aydune”* te zijn gegaan en dat dit een Eritrese school was waar Arabisch werd gesproken, maar ook dat hij gedurende *“1 of 2 jaar”* naar school ging tot de leeftijd van acht of negen jaar en met school moest stoppen om financiële redenen (NPO, p. 17-18), terwijl uit de vertaling van het neergelegde document, zoals gecorrigeerd door de tolk ter terechtzitting, blijkt dat R.O.M.O. tussen 1996 en 2002 tot deze school behoorde. De Raad kan slechts vaststellen dat de naam van de leerling vermeld op het schooldocument niet dezelfde is als de naam die door verzoeker werd opgegeven bij de Belgische asielinstanties en dat het verschil tussen verzoekers verklaring slechts één of twee jaar naar school te zijn geweest in Soedan en de vermelde periode van zes jaar gedurende dewelke de op het neergelegde document vermelde persoon naar school zou zijn gegaan aanzienlijk is. Er kan dan ook niet zondermeer worden aangenomen dat het bij aanvullende nota neergelegde schooldocument op verzoeker betrekking heeft. De overige documenten die nog niet eerder zijn voorgelegd betreffen kopieën van lidkaarten van zijn broer en vader bij het Eritrean Liberation Army, volgens de toelichting in de aanvullende nota. Verzoeker maakte noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding van het gegeven dat zijn vader en broer lid zouden zijn van het Eritrean Liberation Army. Evenmin kan uit deze documenten, die niet vergezeld gaan van een vertaling en waarvan de tolk ter terechtzitting de belangrijkste gegevens heeft vertaald, waaruit onder meer blijkt dat de geboortedatum van verzoekers vader op de Eritrean Liberation Army kaart niet overeenstemt met de geboortedatum vermeld op de kopie van de identiteitskaart van verzoekers vader, een familieband blijken tussen verzoeker en de personen die erop vermeld staan.

Uit dit alles blijkt dat in de huidige stand van zaken ook de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde documenten, als dusdanig niet aantonen dat verzoeker over de Eritrese nationaliteit zou beschikken, zoals verzoeker beweert maar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitdrukkelijk betwist.

6.3. Het is niet betwist dat verzoeker vooraleer in België om internationale bescherming te verzoeken ook een beschermingsverzoek indiende in Duitsland in 2016. Het administratief dossier bevat een aanvraag derde landen van 20 maart 2023 om het volledig asielsdossier van verzoeker wiens verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd geweigerd, op te vragen bij de Duitse autoriteiten en de documenten die van de Duitse autoriteiten werden bekomen, met name het *"aufkunft gemäß Artikel 34 Dublin III-Verordnung"* (vrij vertaling: antwoord overeenkomstig artikel 34 Dublin III verordening, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift über die Anhörung gem. § AsylG. Am 13.03.2017 im Friedland (vrije vertaling: Federaal bureau voor migratie en vluchtelingen, Afschrift van het gehoor overeenkomstig § 25 van de Asielwet van 13.03.2017 in Friedland); Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Bescheid, 28.08.2017 (vrije vertaling, Federaal bureau voor migratie en vluchtelingen, Beslissing, 28.07.2017) en Verwaltungsgericht Oldenburg, Urteil, 06.10.2020 (vrije vertaling Administratieve Rechtbank Oldenburg, Uitspraak, 06.10.2020). Verzoeker betoogt in het verzoekschrift met betrekking tot zijn verklaringen bij de Duitse asielautoriteiten met betrekking tot zijn nationaliteit, etnische origine, familie en leefomstandigheden in Soedan die volgens de bestreden beslissing verschillen van deze afgelegd bij het CGVS, dat deze niet zijn vertaald naar de proceduretaal en dat het daarom niet mogelijk is om de inhoud van zijn verklaringen te begrijpen. Hij verwijst naar artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad en stelt dat deze verklaringen *"als ontbrekend in het administratief dossier moeten worden beschouwd"* omdat ze niet zijn vertaald. Krachtens de voor verzoeker aangehaalde bepaling is de Raad niet verplicht, bij gebreke aan een voor eensluidend verklaarde vertaling van de in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgestelde stukken waarvan de partijen willen gebruik maken, om deze documenten in overweging te nemen. Deze bepaling sluit niet uit dat de Raad niet naar de taal van de rechtspleging vertaalde stukken in overweging neemt. In casu gaat het om documenten die naar het Duits, één van de drie officiële talen in België, zijn vertaald. De Raad die soeverein oordeelt over de vraag of hij niet-vertaalde stukken in overweging neemt, is in casu van oordeel dat hij de stukken met betrekking tot de in Duitsland gevoerde procedure inzake zijn daar ingediende verzoek om internationale bescherming in overweging kan nemen.

In de bestreden beslissing worden verzoekers verklaringen dat hij over de Eritrese nationaliteit beschikt ongeloofwaardig geacht omdat hij (1) geen enkel bewijs nalaat over zijn identiteit of nationaliteit en evenmin over documenten beschikt van zijn verblijf in Soedan, (2) verzoeker op geen enkele manier de familieband aantoonst met de personen vermeld op de kopie van de identiteitskaarten van zijn vader, moeder en zus en het vreemd is dat hij slechts deze kopieën voorlegt terwijl hij zeven broers en zussen, heeft die in Soedan geboren zijn, (3) hij slechts algemene kennis heeft over de algemene zaken over Eritrea maar geen verdere kennis heeft over de link met zijn familie en Eritrea zeker gezien zijn verklaring dat de verwanten van zijn ouders in Eritrea wonen en hij er zelf op bezoek ging en hij tot op heden contact heeft met zijn vader maar hij desondanks niets weet over zijn vroegere leven in Eritrea en de verklaringen over zijn werkzaamheden ongeloofwaardig zijn aangezien hij stelt dat zijn vader sinds zijn geboorte in 1989 nooit meer is teruggekeerd naar Eritrea maar Eritrea op dat ogenblik nog niet onafhankelijk was en zijn vader dus geen militair kan geweest zijn.

6.4. Hierboven werd reeds uiteengezet dat ook de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde documenten geen bewijs van zijn identiteit of nationaliteit inhouden. Voorts ligt ook bij de Raad geen enkel document neer waaruit kan blijken dat verzoeker als Eritrees vluchteling in een vluchtelingenkamp in Soedan verbleef. Nochtans verklaarde verzoeker bij de Belgische autoriteiten dat hij geboren is in Kasalla in Soedan, er zijn hele leven woonde en in het vluchtelingenkamp Wat Sherife woonde met uitzondering van twee jaren dat hij in Widalhelo woonde (NPO, p. 5-6 en 8). Verzoeker verklaart verder dat hij een vluchtelingenkaart had in Soedan maar dat deze is verloren gegaan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het vluchtelingenkamp Wat Sherife beheerd wordt door de Commission of Refugees (COR) en dat ook UNHCR informatie verzamelt over dit vluchtelingenkamp in Soedan (COI Focus, Eritrea. Eritreërs in Soedan, 27 maart 2023, p. 4 – 11). Verzoeker verklaart verder nog dat zijn ouders nog steeds in Soedan wonen en dat hij nog steeds contact heeft met hen. Ook de hoger besproken nieuwe documenten die hij met een aanvullende nota bij de Raad neerlegde zouden volgens zijn verklaringen ter terechtzitting door zijn ouders zijn opgestuurd. Zelfs indien aangenomen kan worden dat het niet gemakkelijk is om documenten te bekomen vanuit Soedan kan verder ook niet blijken dat verzoeker zelf of via zijn ouders contact zou hebben opgenomen met COR of UNHCR om eventueel via deze weg bevestiging te bekomen van zijn verblijf als Eritrees vluchteling in een door het COR beheerd vluchtelingenkamp in Soedan. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen document voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit niet weerlegt in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota. Door louter te stellen in het verzoekschrift dat uit de identiteitskaarten van zijn vader, moeder en zus blijkt dat hij de Eritrese nationaliteit heeft, en door de identiteitskaarten van zijn vader en moeder opnieuw aan zijn aanvullende nota toe te voegen samen met de andere hierboven besproken documenten, zonder verder toe te lichten waarom en hoe hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker de Eritrese nationaliteit zou bezitten, weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen over de reeds bij het CGVS neergelegde documenten niet. Hij gaat met dit betoog gemakshalve voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zijn familieband met de op deze documenten vermelde personen niet aantoonst; dat er geen documenten voorliggen die zijn identiteit en nationaliteit aantonen en dat evenmin documenten voorliggen waaruit kan blijken dat hij in Soedan verbleef.

Hierboven werd reeds uiteengezet dat ook de andere door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota neergelegde documenten geen bewijs vormen van zijn beweerde Eritrese nationaliteit nu hieruit niet kan blijken dat zij op verzoeker zelf betrekking hebben. In zoverre verzoeker nog betoogt dat de commissaris-generaal geen enkele waarde toekent aan de overgelegde documenten, blijkt uit de bestreden beslissing dat hierin ook een inhoudelijke beoordeling wordt gemaakt van de neergelegde documenten, met name dat het om kopieën gaat, dat hij geen enkele familieband met de personen op deze documenten aantoonst en dat het vreemd is dat hij enkel de kopieën voorlegt van zijn ouders en zus terwijl hij zeven broers en zussen heeft die allemaal in Soedan geboren zijn, dat hij niet over documenten van zijn verblijf in Soedan beschikt en dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan en deze niet in tijd of in ruimte gesitueerd kunnen worden. Hieruit blijkt dat op goede gronden wordt geoordeeld dat uit deze documenten verzoekers beweerde nationaliteit niet kan blijken. Dat de commissaris-generaal geen enkele waarde aan deze documenten zou toekennen, wat overigens nergens uitdrukkelijk wordt gestipuleerd in de bestreden beslissing, kan hierover niet anders doen denken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers kennis over Eritrea werd getest tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hem verschillende vragen werden gesteld over de president van Eritrea, wanneer Eritrea onafhankelijk is geworden, het schoolsysteem in Eritrea, godsdienstvrijheid en zijn kennis over plaatsen in Eritrea die hij volgens zijn verklaringen met zijn familie bezocht. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij slechts algemene kennis over Eritrea etaleert maar geen verdere kennis over de link met zijn familie en Eritrea. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij uiteengezet heeft dat hij tot de Saho etnie behoort en Eritreeër is, dat hij de steden Tesseney, Asmara en andere plaatsen in de regio Gash Barka bezocht in zijn jeugd waar hij familie bezocht, Tigrinya heeft geleerd van zijn burens in het vluchtelingenkamp in Soedan en het Saho beheerst. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt inderdaad dat hij enkele woorden Tigrinya heeft gesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en ook verklaarde Saho te spreken, naast Arabisch, de taal waarin het persoonlijk onderhoud werd gevoerd. Verzoeker was evenwel niet zeker van de datum van de onafhankelijkheid van Eritrea (NPO, p. 20) evenmin van de hoofdstad van Gash Barka, waar volgens verzoeker zijn verwanten wonen, en weet hij niet in welke zoba zijn vader is geboren. Indien verzoeker daadwerkelijk als Eritrese vluchteling in Soedan zou zijn opgegroeid, kan niet verwacht worden dat hij een even doorgedreven kennis zou hebben over Eritrea als een persoon die geboren en getogen is in Eritrea en er zijn of haar hele leven heeft doorgebracht. Wel kan verwacht worden dat verzoeker, wiens vader een militair in Eritrea zou geweest zijn, de datum van de onafhankelijkheid van Eritrea met zekerheid correct zou kunnen situeren in de tijd en meer concrete informatie zou kunnen verstrekken over de verwanten die nog in Eritrea zouden leven. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoeker verklaarde in 1989 geboren te zijn en dat zijn vader een militair was maar ook ontkennend antwoordde op de vraag of zijn vader *“in de tussentijd sinds uw geboorte nog naar Eritrea [is] geweest”* (NPO, p. 14), wat zijn verklaringen over zijn vaders beroep als militair ongeloofwaardig maakt omdat Eritrea toen nog niet onafhankelijk was. Verzoeker betwist laatstgenoemde vaststelling niet en beperkt zich voor het overige tot het herhalen van zijn verklaringen over zijn bezoeken aan zijn familie in Eritrea en de mishandeling door een familielid in Eritrea omwille van de weigering van zijn vader om terug te keren naar Eritrea. Het is aan verzoeker om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen aan de hand van concrete elementen die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal. Door louter zijn eerder verklaringen bij het CGVS te herhalen en te wijzen op zijn verblijf in Soedan als verklaring voor het feit dat hij slechts algemene kennis heeft over Soedan, geeft verzoeker geen plausibele verklaring voor het gegeven dat hij geen verdere kennis blijkt te hebben over de verwanten die nog in Eritrea zouden leven en de link met deze verwanten en zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn vaders verleden als militair in Eritrea aangezien zijn vader volgens zijn verklaringen sinds 1989 niet meer in Eritrea zou zijn geweest, dat toen nog niet onafhankelijk was.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de conclusie dat zijn verklaringen dat hij over de Eritrese nationaliteit beschikt, niet geloofwaardig zijn, te weerleggen.

Voorts blijken verzoekers verklaringen bij de Duitse asielinstanties over zijn geboorteplaats, naam en nationaliteit niet overeen te stemmen met zijn verklaringen hierover bij de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde verzoeker op het CGVS te zijn geboren in Kassala, Soedan en er van zijn geboorte tot 2014 te hebben gewoond (NPO, p. (5, 19) terwijl uit de documenten van verzoekers dossier in Duitsland blijkt dat hij er verklaarde *“Von 2003-2014 war ich auf der eritreischen Seite an der Grenze zum Sudan. Frage: Wo genau haben Sie in Eritrea gewohnt? Antwort: Ich Galoj gelebt. Das gehört zur Barentu”* (Vrije vertaling, *“Van 2003-2014 was ik aan de Eritrese zijde van de grens met Soedan. Vraag: Waar precies heeft u in Eritrea gewoond? Antwoord: Ik heb Galoj geleefd. Dat behoort bij Barentu”* (AD, map landeninformatie, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift, Seite 2). Hieruit blijkt reeds duidelijk dat verzoekers verklaring bij het CGVS dat hij van zijn geboorte tot 2014 in Kassala woonde en enkel op familiebezoek in Eritrea ging, tegenstrijdig is met zijn verklaringen bij de Duitse asielinstantie, waar hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij tussen 2003 en 2014 aan de Eritrese kant van de grens met Soedan verbleef in Galoj in Barentu. Bovendien blijkt uit het zowel in het Duits als Engels opgestelde antwoord van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 21 juni 2022 in de Dublin-procedure dat verzoeker onder zes verschillende namen en vier verschillende geboortedata bekend staat en er drie maal als nationaliteit Soedan heeft opgegeven bij zijn opeenvolgende asielaanvragen (AD, map landeninformatie). Er kan niet worden begrepen waarom verzoeker, indien hij werkelijk de Eritrese nationaliteit zou hebben en in een vluchtelingenkamp in Soedan geboren werd, in

Duitsland tot driemaal toe als nationaliteit Soedan zou hebben opgegeven en daarnaast viermaal als nationaliteit Eritrea opgaf. Verder verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij ook gekend is onder andere namen of zelf ook andere namen gebruikt heeft *“alleen onder de naam R.”* (NPO, p. 4) wat manifest wordt tegengesproken door de bovenvermelde informatie van de Duitse asielinstanties. Verzoeker werd hiermee geconfronteerd en stelde dat hij werd beïnvloed door vrienden om opnieuw asiël aan te vragen (NPO, p. 20). Wat de door hem in Duitsland opgegeven Soedanese nationaliteit betreft, stelde verzoeker dan weer dat het aan de tolken lag (idem). Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing kan de invloed van vrienden of een foute vertaling door tolken niet verklaren dat verzoeker, een gezonde volwassen man, zes verschillende namen gebruikt in Duitsland en dat tot driemaal toe als nationaliteit Soedan wordt genoteerd bij zijn verschillende asielaanvragen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde in Duitsland eerlijk te zijn geweest over zijn geboorteland Soedan maar daarop gevraagd *“maar over de rest niet?”*, verzoeker als volgt antwoordt: *“Ik weet het niet. Ja soms moet je gewoon proberen”* (NPO, p. 19). Dat verzoeker aangeeft niet te weten of hij over andere aspecten van zijn relaas eerlijk is geweest en minstens suggereert dat men soms moet proberen door niet eerlijk te zijn, doet verder afbreuk aan de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“Het CGVS heeft bijgevolg geen zicht op uw identiteit, noch op uw herkomst omwille van deze tegenstrijdigheden. U slaagt er evenmin in om de hiaten en tegenstrijdigheden uit te klaren wanneer u hiermee expliciet wordt geconfronteerd (CGVS, p.9-11,16).”*

Door louter te bevestigen dat wat hij in België verklaarde overeenkomt met de werkelijkheid en te herhalen dat zijn verklaring in Duitsland dat hij Soedanees was of andere informatie die hij heeft verstrekt op basis van advies van mensen in het centrum waar hij verbleef, en dat hij deze vertrouwde zonder goed op te letten, weerlegt hij bovenstaande analyse geenszins. Verder dient erop gewezen te worden dat noch de Vreemdelingenwet, noch het EU asielacquis eraan in de weg staan dat de commissaris-generaal dossiers van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming bij andere Europese staten opvraagt en met de inhoud ervan rekening houdt. Krachtens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn is de commissaris-generaal ertoe gehouden het verzoek op individuele, onpartijdige en objectieve wijze te beoordelen en moet zij daarbij onder meer rekening houden met de door verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. De verklaringen die verzoeker in andere Europese staten aflegde met betrekking tot zijn vrees voor vervolging ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit beweert te bezitten, kunnen ook relevant zijn voor de behandeling van een beschermingsverzoek ingediend in België. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich in elke staat waar hij om bescherming verzoekt dezelfde vluchtmotieven aanhaalt en dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn familieleden, afkomst en omstandigheden waarin hij in zijn land van herkomst leefde en er vertrok gelijklopend zijn. Voorts kan uit de bestreden beslissing evenmin blijken dat de hele beslissing is gebaseerd op de verklaringen die in Duitsland zijn afgelegd of dat minder of geen waarde is toegekend aan wat hij in België heeft verteld, zoals ten onrechte wordt betoogd in het verzoekschrift. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat in de bestreden beslissing naast de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn in België en Duitsland afgelegde verklaringen, ook wordt gemotiveerd aangaande zijn verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde met betrekking tot zijn Eritrese nationaliteit, waaronder zijn kennis over algemene zaken over Eritrea, de beroepsactiviteiten van zijn vader, de link met zijn familie en Eritrea en het gebrek aan documenten die verzoekers beweerde nationaliteit aantonen. Waar verzoeker nog citeert uit de conclusie van advocaat-generaal Szpunar in zaak C-756/21, waarin wordt gesteld dat het niet proportioneel wordt geacht om te besluiten dat een verzoeker om internationale bescherming niet geloofwaardig is op basis van één enkele leugenachtige verklaring die de verzoeker onmiddellijk bij de eerste gelegenheid heeft uitgelegd en ingetrokken, kan uit de loutere lezing van de bestreden beslissing al blijken dat in casu de commissaris-generaal op basis van een aantal elementen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn nationaliteit en de daaraan verbonden vrees voor vervolging in geval van terugkeer heeft besloten en zich geenszins heeft beperkt tot één enkele leugenachtige verklaring. Dit blijkt ook uit wat hierboven is besproken.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over de discriminatie die hij in Soedan onderging ongeloofwaardig zijn. Daarbij wordt overwogen dat, aangezien zijn beweerde Eritrese nationaliteit niet geloofwaardig wordt geacht, het ook niet geloofwaardig is dat hij op basis van deze nationaliteit in Soedan zou worden gediscrimineerd waarbij het gegeven dat zijn ouders, broers en zussen er nog wonen een duidelijke indicatie is dat er geen sprake is van discriminatie omwille van nationaliteit en etniciteit dat een verblijf in Soedan onmogelijk maakt en dat hij deelnam aan het maatschappelijke leven in Soedan, er school liep en op latere leeftijd werkte in een restaurant en op een kippenboerderij. Vermits verzoeker zijn beweerde Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt, maakt hij uiteraard evenmin aannemelijk dat hij omwille van deze nationaliteit gediscrimineerd zou zijn. Verzoeker betwist deze analyse in de bestreden beslissing ook niet.

Verzoeker stelt nog dat de commissaris-generaal Soedan lijkt te beschouwen als zijn gewone verblijfplaats en dat zij bijgevolg ook een vrees voor verzoeker in geval van terugkeer naar Soedan moet onderzoeken en dat de situatie in Soedan volatiel is. Verzoeker verwijst daarbij naar een rapport van het UNHCR van mei 2023 en een COI Focus van april 2024.

De nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit en kan slechts worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Indien de verzoeker geen nationaliteit bezit dient de nood aan internationale bescherming te worden onderzocht ten aanzien van het land van waar hij gewoonlijk verbleef.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige documenten voorlegt en verklaringen aflegt met betrekking tot zijn beweerde identiteit en Eritrese nationaliteit. Evenmin liggen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker staatloos zou zijn. Verzoeker heeft verder ook geen geloofwaardige documenten voorgelegd met betrekking tot zijn verblijf in Soedan. Er werd reeds uiteengezet dat verzoeker zijn beweerde Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt in de huidige stand van zaken en dat hij noch het CGVS, noch de Raad zicht geeft op zijn identiteit en herkomst. De verzoeker is ertoe gehouden alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot onder meer zijn identiteit en nationaliteit(en). Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet vormt *“[h]et ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, [...] een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”*. Verzoeker slaagt er niet in een bevredigende verklaring te geven voor het ontbreken van het bewijs omtrent zijn identiteit of nationaliteit en laat de asielinstanties bijgevolg in het ongewisse over zijn werkelijke nationaliteit. Het komt de commissaris-generaal en de Raad niet toe te speculeren over verzoekers nationaliteit of gebrek daaraan. Verzoekers betoog dat Soedan als diens land van gewoonlijk lijkt te worden beschouwd, dat dit element in aanmerking moet worden genomen in de beoordeling van zijn asielaanvraag en dat de huidige veiligheidssituatie in Soedan volatiel is, kan geen ander licht werpen op het voorgaande en is bijgevolg niet dienstig.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden in aanmerking genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met te verwijzen naar het geen hierboven werd uiteengezet. Verzoeker biedt geen zicht op zijn identiteit en nationaliteit, waardoor het de Raad onmogelijk gemaakt wordt de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te toetsen. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke nationaliteit.

8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers beweerde land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. POLLET